

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΜΙΛΗΤΟΥ κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΕΚ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ Α.Θ.Π.
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ ΕΚΔΗΜΗΣΑΝΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ
ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Ἱερός Καθεδρικός Ναός Ἀποστόλου Παύλου Καβάλας, 31 Ἰουλίου 2017

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.
Ἱερώνυμε,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ξάνθης κ. Παντελεήμον,
τοποτηρητά τῆς χηρευσάσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων,
Νεαπόλεως καί Θάσου,

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Προσφιλέστατοι Ἱερεῖς καί Διάκονοι καί τίμα μέλη τῶν
μοναχικῶν καθιδρυμάτων τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας,

Ἐντιμώτατοι Ἀρχοντες καί ἐκπρόσωποι πασῶν τῶν Ἀρχῶν,

Πενθηφόρε λαέ τῆς ἀπορφανισθείσης θεοσώστου Ἐπαρχίας
ταύτης,

Ὁ Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου, ὁ
πολυφίλητος ἡμῖν καί σεπτὸς ἀδελφός καί συλλειτουργὸς κυρὸς
Προκόπιος, αἰφνιδίως ἀνεχώρησε ἐκ τῶν προσκαίρων, μετοικήσας
εἰς τὴν θριαμβεύουσαν ἐν τοῖς οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν καί
καταβυθίζων εἰς μέγα πένθος τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην
Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Οἰκουμενικόν
Πατριαρχεῖον καί αὐτόν τὸν ἴδιον τὸν Πατριάρχην τοῦ Γένους τὸν
καί Προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν Οἰκουμενικόν
Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, Σεπτῇ Ἐντολῇ τοῦ ὁποίου

παρίσταμαι ὡς ἐκ προσώπου Αὐτοῦ καί τῆς ἐσταυρωμένης Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων τῆς Σεβασμίας Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου, ἀοιδίμου Ἱεράρχου.

Ὁ μακαριστὸς Φιλίππων Προκόπιος, μαθητεύσας παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Γέροντός του Μητροπολίτου Κορινθίας κυροῦ Παντελεήμονος (Καρανικόλα), τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ Ἱεράρχου, ὅστις καί προήγαγε αὐτόν εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμὸν καί τοῦ ἐδίδαξεν τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν εὐδόκιμον ἐκκλησιαστικὴν του πορείαν, ἀνεδείχθη ἄξιος ὡς καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας, ὡς διάκονος, ὡς πρεσβύτερος, ὡς ἱεροκῆρυξ, ὡς Μητροπολίτης, ὡς στέλεχος καί πρόεδρος Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, συνειργάσθη δέ ὑποδειγματικῶς μετὰ τριῶν Πρωθιεραρχῶν: τοῦ μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ, τοῦ μετέπειτα ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί τοῦ νῦν, χάριτι Θεοῦ, Ἀρχιερατεύοντος Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, τοῦ καί προεξάρχοντος σήμερον τῆς Ἐξοδίου αὐτοῦ Ἀκολουθίας, καί ἀνεδείχθη ἰκανὸς ἐταῖρος, γνώμων ἰσορροπίας καί διακρίσεως, σοφὸς σύμβουλος καί ἐνωτικὸς συμπάρεδρος διὰ τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ ἀδελφοῦ Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου¹, ἡ σύνοψις τῆς ζωῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου θυμίζει τὸν Παύλειον λόγον: «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καί εἴ τις ἔπαινος»², ἡ δὲ ὑπερβαίνουσα τὰ τεσσαράκοντα ἔτη θεοφιλῆς ποιμαντορίας του δύναται νά

¹ Δημητρίου, Μητροπολίτου Γουμενίσσης Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου, Γιά τὸν μακαριστό μας Γέροντα Μητροπολίτη Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου κυρόν Προκόπιον ἀντί στεφάνου στήν τετιμημένη ἐπισκοπική του ἀκεραιότητα. Βλέπε ἠλεκτρονική δημοσίευση: www.romfea.gr

² Φιλ. 4, 8.

χαρακτηρισθῆ ὑπό πνευματικῆς εὐθυκρισίας, πρωτοστατούσης τῆς αὐστηρότητος τῶν ἐπιλογῶν καί τῶν ἀπαιτήσεων διά τόν ἑαυτόν του. Κυρίως δι' αὐτόν, τόν πάντοτε κατατρυχόμενον μέ ἀτρύτους κόπους, δίχα ὑπολογισμοῦ τῆς φθορᾶς τήν ὁποίαν ὑφίστατο ἡ υἰγεία του, ἥτις ἐδοκιμάσθη ἐπικινδύνως κατά τό παρελθόν. Ἄλλ' ὁ αἰίδιμος Προκόπιος ἀντεδοκίμαζε τάς πνευματικάς του δυνάμεις καί ἀνεδεικνύετο νικητής, ἔχων πλούσια τά ἀντισώματα τῆς πίστεως, τῆς εὐλαβείας καί τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Χριστόν καί τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἔντονος καί μόνιμος ἀγωνία του ἦτο ἡ πρόοδος τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ σωτηρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτό, ἀναλισκόμενος διά τό ἐκκλησιαστικόν του πλήρωμα, διά τάς Συνοδικάς ὑποθέσεις, διά τήν διορθόδοξον πορείαν, οὐδέποτε ἐφησύχασεν ἢ ἐπανεπαύθη. Ἔτη ὀλόκληρα, δίχως κενά, ἐχοροστάτει καί ἐλειτούργει, προσκελυόμενος καί κελεύων τά θεανθρώπινα Αἰνέσιμα τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Ἐχειροτόνησε κληρικούς καί μετεῖχε εἰς πλείστας ὅσας ἀρχιερατικάς ἐκλογάς καί χειροτονίας, συμβάλλων εἰς τήν ἐπαύξησιν τῆς Ἀποστολικῆς ἀλύσεως· ἐγκαινίασε Ναούς καί εὐκτηρίους οἴκους, ἐνουθέτησε, ἐδίδαξε, ἐθεράπευσε, ἐκήρυξε, ἐποίμανε τόν λαόν τοῦ Θεοῦ ὀρθοτομῶν τόν λόγον τῆς ἀληθείας, ἐδιοίκησε δέ τήν θεόλεκτον Ἐπαρχίαν του «χρυσοστομικῶς» ἦτοι μετά παρρησίας καί ἀρρενωπότητος.

Πρὸς τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπεδείκνυεν ἀέναον εὐγνωμοσύνην καί ἠγάπα Αὐτήν. Εἰς τόν Πατριάρχην Βαρθολομαῖον εἶχεν ἰδιαιτέραν εὐλάβειαν καί ἐκτίμησιν καί ἔτρεφεν ἰδιαίτατον σέβας. Ἐτίμα τόν Πρῶτον τῆς Ὄρθοδοξίας καί ἀνεγνώριζε ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ πλείστα ὅσα καί μοναδικά χαρίσματα. Ἦτο σαφῆς καί ξεκάθαρος ὅσον

ἀφοροῦσε τὴν ὑπόστασιν του ὡς Μητροπολίτου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἐσέβeto τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, ἀνεγνώριζε δὲ εἰς Αὐτὴν τὰ δίκαια καὶ τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀποδοθέντα Αὐτῇ προνόμια.

Ὁ ἴδιος, ὅταν ἐκλήθη ὡς ὁμιλητὴς εἰς τὸν Πατριαρχικόν Ναόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τονίζων τὴν πνευματικὴν ἀξίαν καὶ ὑπόστασιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐσημείωσε μεταξύ ἄλλων: «Κατὰ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν τῆς εἰκονομαχικῆς περιόδου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς πρό καὶ τοὺς μετ' αὐτὴν χρόνους, ὅταν διαταράσσοντο αἱ ἀρμονικαὶ καὶ συνάλληλοι σχέσεις μετὰ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἡ Πρωτόθρονος Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, προέβαλλον ἰσχυρὰν καὶ ἄτρωτον ἀντίστασιν καὶ ἐμάχοντο ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς πίστεως, τὴν ὁποῖαν εὐηγγελίζετο δι' ὠργανωμένων ἱεραποστολῶν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου. Τροφὸς καὶ στοργικὴ Μητέρα ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀκοίμητος φρουρὸς κατὰ τοὺς χαλεποὺς χρόνους τῆς Μεταβυζαντινῆς Περιόδου, σωφρόνως διεχειρίζετο τὸ οἰκουμενικὸν κανονικὸν κῦρος Τῆς καὶ ἡμερίμνα διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν Ὁρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως ἐπὶ τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ συνόλου τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας, ἀσκούσα τὴν διακονίαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνοτητος, μετὰ τὰς συντελεσθείσας ραγδαίας ἐθνικοπολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐξελίξεις εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, ὡς ἀδιαλείπτως πράττει, τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ἕως τῆς σήμερον»³.

³ Προκοπίου Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Πανηγυρικὴ Ὁμιλία κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικόν Ναόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆ 1ῃ Μαρτίου 2015. Βλέπε ἠλεκτρονικὴ δημοσίευση: www.amen.gr

Ἐτίμα, ὡσαύτως, καί τήν Ἱεραρχίαν τοῦ Θρόνου, σχετιζόμενος φιλικῶς καί ἀδελφικῶς μετά πολλῶν ἀξιολόγων Μεγάλων Ἱεραρχῶν, ἐν οἷς μνημονεύομεν τόν Χαλκηδόνα Μελίτωνα, τόν Χαλδίας Κύριλλον, τόν Σάρδεων Μάξιμον, τόν Νικομηδείας Ἰωακείμ, τόν Πέργης Εὐάγγελον καί πολλούς ἄλλους ἐκλεκτούς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Καταλόγου Ἱεράρχας, διετήρη δέ στενοῦς δεσμούς μέ τούς Καθηγουμένους τῶν δύο Σταυροπηγιακῶν Μονῶν ἐν Μακεδονίᾳ Τυρολόης καί Σερεντίου Παντελεήμονα καί Ἡλιουπόλεως καί Θείρων Ἀπόστολον. Πολλάκις εἰς τάς συζητήσεις του ἐπανελάμβανε τό τοῦ μακαριστοῦ Σάρδεων Μαξίμου: «Ὅσο κι ἂν σέ πικραίνουν τά πρόσωπα, ποτέ μήν προδώσης τόν Θεσμόν», ἀναφερόμενος ἀσφαλῶς εἰς τόν θεοίδρυτον θεσμόν τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί βεβαίως εἰς τά πρόσωπα ἐκεῖνα τά ὅποια δέν ἐκλείπουν ἐκ τοῦ ἀρχιερατικοῦ δολίχου, ἅτινα μόνον πίκραν καί πόνον ἀντιπροσφέρουν.

Ἐπαξίως ἐπορεύθη, λοιπόν, ὁ αἰίδιμος φίλος Προκόπιος, κατά τά πενήντα καί πέντε ἔτη τῆς ἱερατικῆς καί ἀρχιερατικῆς του διακονίας, ἔχων πλούσιον «τόν λόγον τῆς ἀποδώσεως»⁴ καί καλήν τήν ἀπολογία τήν ἐπί τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ. Καταβήσεται δέ, ἐντός ὀλίγου, ἐντός τοῦ κιβωρίου τοῦ τάφου, ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ κατοικίᾳ, «ὥσπερ σίτος ὄριμος κατά καιρόν θεριζόμενος καί ὥσπερ θημωνία ἄλωνος καθ' ὥραν συγκομισθεῖσα»⁵.

Ἀοίδιμε Μητροπολίτα Προκόπιε,

Ἦγαπημένε φίλε καί ἐκλεκτέ Ἱεράρχα,

⁴ Ἐβρ. 17, 13.

⁵ Ἰακ. 5, 26.

Κατά τήν δύσκολον ταύτην στιγμήν ἴσταμαι ἐνώπιον τοῦ νεκρικοῦ σου σκήνου διά τόν τελευταῖον ἀσπασμόν. Ἴσταμαι μέ πόνον ψυχῆς, διά νά σέ χαιρετήσω ἐκ μέρους τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τήν ὁποίαν εὐόρκως διηκόνησες ἐπί τεσσαρακονταετίαν καί πλέον. Ἴσταμαι ἐκπροσωπῶν καί τήν Α.Θ. Παναγιότητα τόν Οἰκουμενικόν ἡμῶν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, τόν ὁποῖον ἠγάπας καί ἐτίμας. Ἴσταμαι, ὡσαύτως, ἐνώπιόν σου καί ὡς φίλος καί ἀδελφός, διά νά ἀποδώσω καρδιακῆν εὐχαριστίαν διά τό ἦθος σου καί τήν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σου.

Ἐν τῇ πίστει τῆς Ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων καί ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐσχάτης ἡμέρας, σέ ἀποχαιρετῶ τό τελευταῖον διά τήν παρούσαν ζωήν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, τετιμημένε καί ἀοίδιμε Μητροπολίτα Προκόπε.